Ч. 24 Второк 2 (14) лютого 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Скликане соймів кравевих. — Президент палати послів др. Фукс о ситуациї. — Німецкі посли а ческий сойм. — Рух в Альбанії. — Статут орґанізацийний для Крети).

Віденьска ґазета урядова оголосила патент цісарский скликуючий сойми краєві: Галичини, Долішної Австриї, Морави і Зальцбурґа на 20 лютого, Дальматиї на 22, а Буковини на 25 лютого с. р. Друга ґрупа соймів кравевих а межи ними і ческий сойм будуть скликані пізнійше.

Президент палати послів др. Фукс розмавляв з кореспондентом N. W. Tagblatt-у о ситуациї, яку витворило відрочене парляменту і висказав більше менше такі гадки: Після гадки президента правительство зробило би добре, наколиби поки що, заким будуть усунені деякі перешкоди, і не думало о новім скликаню парляменту. Передовсім мусить притихнути борба межи Німцями а Чехами. Мир в Чехії мусить опирати ся на честнім і щиро заключенім компромісї, котрий вимагає до якоїсь міри жертволюбивости, уступчивости і політичного розуму обох народностий. Почин до тої угоди не можна би дати нігде инде як хиба лиш в палаті соймовій в Празї, котра єсть найвідповіднійшим і найприроднійшим місцем, де можуть зійти ся обі народности. До того однакож треба передовсім покинути політику абстиненциї. Президент признає, що сей крок наложив би на німецких послів соймових тяжку жертву але всї умірні і патріотичні елементи нашої держави мали би право жадати того від німецких послів в Чехії, щоби они зробили ту жертву. — Др. Фукс зазначив відтак ще раз, що проба помиреня може лиш тогди числити на успіх, коли обі сторони не будуть занадто високо натягати своїх жаданя. Правительство мало би обовязок посередничити в тих пробах помиреня і він радить длятого обом спорячим сторонам не відкидати того посередництва. — З сего можна би здогадувати ся, що правительство схоче взяти ся до ролї посередника межи Німцями і Чехами і буде старати ся в тім часї, заким буде сойм ческий скликаний, приготовити терен до помиреня. Чи то правительству удасть ся — се инше дїло; на успіх такого посередництва можна би тогди мати бодай надію, наколи би німецкі посли схотїли вступити до ческого сойму, але до тепер бодай на то не заносить ся.

Ось що в сїй справі доносить Sonn- und Montags-Ztg.: В орґані дра Функого в Літомерицях — каже згадана ґазета — появила ся відозва, взиваюча німецких послів ческого сойму, щоби они здержали ся від нарад в будучій сесиї соймовій. Насамперед мусять бути сповнені три жаданя німецкі, заким німецкі посли возьмуть участь в нарадах сойму, а іменно розпорядження язикові мусять бути відкликані; язик німецкий мусить бути признаний язиком державним і для німецкого язика яко краєвого в Чехії мусять бути точно визначені границї.

З Македониї надходять вісти, з котрих можна би вносити, що там вже в найблизшім часї прийде до якихсь поважних розрухів. А замітне то, що в теперішних рухах беруть участь головно магометани з Альбанії, підчас коли християни сидять тихо. Ото доносить тепер, що начальник ново утвореної лїґи альбаньскої, якийсь Цека в Іпеку, розіслав до начальників всїх племен приказ, щоби всї здібні до оружия, готові були кождої хвилї вирушити громадно до Македониї, щоби там здушити ворохобню. В округах Іпек, Дякова, Пристина, Призрен, Скодар і Митровиця поділено Альбанцїв на табори по 15.000 людий в віцї від 20 до 50 лїт.

З Крети доносять, що специяльна комісия виготовила вже для Крети статут орґанізацийний містячий в собі слїдуючі основні точки: Креті надає ся в наслідок ухвал чотирох держав заряд автономічний. Оборону краю і удержане порядку поручає ся корпусови жандармериї і сторожи громадскій. Всї віроісповіданя суть рівноуправнені і мають бути однаково шановані. Язиком урядовим єсть язик грецкий. Всї функциї політичні суть однаково приступні для кождого Кретийця, відповідно до єго узлїбненя і моральної вартости. Верховний комісар сповняє власть виконуючу при участи одвічальних радників. Палату послів, котра має збирати ся що другий рік, творять населенем посли і 10 мужів довіря, іменовані верховним комісарем. В перших двох роках буде кн. Юрий мати право установляти закони, потрібні в судівництві, адміністрациї, в справах фінансових і войскових, та в заряді робіт публичних.

Справоздане дїяльности філїй руского товариства педаґоґічного.

(А. Тернопільска філїя.)

Дня 21 н. ст. червня 1898 р. нововибраний видїл уконституував ся в той спосіб, що заступником голови зістав о. Евгений Громни-

---

11)

ТРИ КОПАЛЬНИКИ ЗОЛОТА.

(З німецкого — А. Гентї'го.)

(Дальше).

За кілька днів прибули до міста Ель Пазо на мехіканьский границі.

— Що гадаєте тепер робити, хлопці? — спитав провідник каравани, коли сиділи під містом при ватрі. — Я іду з моїми возами долї рікою, а відтак знов на всхід в гори; один з возів іде на північний захід до копалень з порохом, знарядами і машинами. Можете тут лишити ся або іти разом з нами до Санта Фе. Ви сказали менї, що хочете навідати ся до копалень в Аріцонї, але я сумніваю ся, чи то буде добре в тім часї, бо Індияни чогось неспокійні. Копальники золота мусять працювати з рискалем в одній руцї а з рушницею в другій. Тут мешкають Апаші, а они ще гірші як Команчі. Команчі мали до дїла лише з білими мисливими і поселенцями і знають, що від них не богато можна дістати, хиба оловяні кульки; тому по найбільшій части сидять спокійно. Але Апаші мали все до дїла з Мехіканцями і тому уважають себе висшими від білих. Від многих лїт рабували они і палили мехіканьскі села, та забирали в полон жінки і дїти. Взагалї то найнебезпечнїйші червоношкірі.

Але як хочете помимо того конче шукати золота, то се ваша річ. Однако в такім случаю лїпше як вийдете звідси, як із Санта Фе. В тих сторонах находить ся більше золота як в долині Дріля на північний захід звідси, а в Ель Пазо найдете найлекше товариство, що вибирає ся тамтуди. Але слухайте моєї пересторога. В містї повно копальників золота і всї кажуть, що знають якесь місце в горах, де можна на певно добути маєток. Не вірте їм, не вкладайте гроший в таке підприємство і не дайте себе намовити до купна якої копальні. Досить коли прилучите ся до товариства.

— Дякую вам щиро за вашу раду — відповів Гуґо. — Менї здаєть ся, що найлїпше буде, коли ми якийсь час лишимо ся в Ель Пазо. Як ви гадаєте, Райс?

— Я пристаю на всьо — відповів Біль.

— Ну то скінчена справа, а правду сказавши я вже на якийсь час досить наїздив ся.

— І я — відповів Біль — менї хотїлось би вже раз стати на своїх ногах, аби пересьвідчити ся, що не забув ще ходити.

На другий день розпращали ся з караваною і поїхали до Ель Пазо. То місто досить велике і на вид чисто мехіканьске; всї мешканцї Мехіканцї, але улиці були переповнені копальниками і фірманами. Гуґо приїхав з своїм товаришем перед одну з найбільших гостинниць і передав свої три конї мехіканьскому наймитови; відтак увійшли до гостинниці і замовили для себе комнату і снїданок.

Гуґо приглядав ся з вдоволенем цїлком новому для него житю. Мехіканьскі жінки були тут в цїлій своїй красї, в пестрих одягах, в легких заволях на голові, з золотими шпильками в чорнім волосю, з ковтками, нашийниками і спинками з того металю. Як всюди так і тут любить селянин показувати своє богатство на жінцї. Селяньскі жінки мали короткі червоні або зелені спідниці, нашивані чорними перлами; білу сорочку прикривала на плечах пестра хустка. Майже всї були босі, але Гуґо замітив, що їх ноги були дуже малї і хороші, так само руки і повні смагляві рамена.

Не один горячий погляд упав на Гуґа, що мав тепер вісімнайцять лїт і був цїлком дорослий. Єго синї очи і ясне волосе, що блищало як золото, звертали на себе загальну увагу. І він і Біль Райс повбирали ся в найкрасшу одїж, заки вийшли на місто. По якімсь часї замітив Гуґо, що ріжні люди, що ходили поперед гостинницю, уважно їм приглядали ся; і Райсови впало то в очи.

— Що людям стало ся? — скрикнув він. — Чи они уважають нас за опришків або конокрадів? Щось тут недоброго, Гуґо!

— Они справдї виглядають не дуже приязно — відповів Гуґо — чи не моргнули ви може на яку женщину?

— Я цїлком невинний — засьміяв ся Біль Райс.

— Але в тім щось мусить бути. Ходїм подивити ся до коний; треба їх погодувати.

цкий, катихит ґімназиі, писаром Дмитро Пігут, учитель школи виділової, а скарбником і бібліотекарем Яків Миколаевич, учитель семинарий учительскої. Крім згаданих входили до виділу о. Антін Глодзиньский, професор семинарий учительскої яко голова і К. Навроцка учителька школи виділової. Заступниками виділових були: Гнат Мороз, учитель школи виділової і Андрей Врублевский, учитель народний в Забойках.

На засіданю виділу, яке відбуло ся 6 н. ст. жовтня 1898 р. рішено віднести ся до п. Ловицкого, окружного інспектора шкільного в Заліщиках о пояснене в справах фінансових філії. Також постановлено просити центральний виділ, о виставлене грамот членьских тим членам філії, котрі ще доси сих не отримали, о бракуючі числа часописи „Учителя" і о присилане даром часописи „Дзвінок". Вибрано п. Миколаевича відпоручником філії на вечерок, який мала устроїти Руска Бесіда в Тернополи, в память сотих роковин відродження руско-україньской літератури. Ухвалено, в разі справдженя ся вісти про отворене паралельної рускої І кляси при тернопільскій ґімназиі, заняти ся збиранем добровільних складок на покрите коштів, які потягнула би за собою заміна підручників польских на рускі.

На засіданю виділу, яке відбулось дня 3 н. ст. падолиста 1898 р. принято до відомости, що квота, яку зложили жертволюбиві патриоти на підручники для учеників І-ої кляси ґімназияльної, виносила 137 зр. 63 кр. З тих припадае двайцять кілька зр. на жертводавців доохрестних, а решту зложили Русини-тернопільці. Сто шіснайцять зр. і шість кр. видано на закупно підручників руских, а решту обернено на закупно одежи для бідної, рускої молодіжи.

На засіданю виділу з дня 16. н. ст. січня 1899 р. принято до відомости справоздане касове скарбника п. Миколаевича. Припоручено п. Миколаевичови зладити справоздане касове, а п. Пігутови справоздане з діяльности виділу, а то в ціли пересланя обох центральному виділови. Позволено скарбникови виняти потрібну квоту на закупно примірників ботаніки, а гроші, одержані з продажи в цілости звернути товариству.

Приходу було 106·02 зр., Розходу 75·08 зр. Решта на 1899 р. 30·94 зр. Крім того мае філія на книжочці щадничій квоту 49·78 зр., яка повставала з чистого зиску з вечера, даного 1896 р. в квоті 45 зр. і з процентів.

Тернопіль, дня 22. січня 1899 р.

Антоній Глодзиньский, голова. *Дмитро Пігут*, писар. *Яків Миколаевич*, скарбник.

Новинки.

Львів дня 13-го лютого 1899.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Стан. Бадені повернув в суботу з Відня до Львова.

— **З'їзд дяків і орґаністів** відбув ся в пятницю у Львові. В присутности звиж 100 участників з ріжних сторін краю, отворив збори о. Ів. Хенциньский, желаючи яко епископский відпоручник успіху в працях зборів, в котрих беруть участь спільно Поляки з Русинами. По відмовленю молитви та по відспіваню церковних польских і руских пісень, вкінци по многолітствію в честь Є. В. Цісаря, сьв. Отця і руских та польских епископів, вибрано преосідателем зборів о. Хенциньского, а заступниками предсідателя оо.: Туписа і Кяслевского. Справоздане з першого віча орґаністів в Ряшеві, зложив п. Цінельовский з Диківця і навів ухвали, а рівночасно представив цілу діяльність орґаністів разом з дяками для полїпшеня долї. Відтак в імени дяків забрав голос п. Полотняк і виказав цілий хід справи управильненя платнї і діяльність дяківских товариств в тім напрямі. Доля дяків дуже незавидна, особливо від часу, коли на шкільний фонд перейшло дуже богато престацийй, а передовсім мешканя т. зв. „дяківки". То стало ся тоді, як парохіяльні школи змінено на нормальні а відтак на етатові. Нині цїле удержане дяків полягає на платни парохів і добровільних датках парохіян. Їх становище дуже непевне, бо зависить від кождоразової волї парохів. Дяківскі товариства, котрих есть три, вносили вже від лїт петиции до сойму в справі управильненя тих відносин. Коли справу порушили посли Гаморак і Окуневский, сойм признав потребу полїпшеня положеня дяків і поручив Видїлови краєвому аби розслїдив гу справу. На основі тих рефератів ухвалили збори приступити до резолюций ряшівского віча, в справі стабілїзациі посад, творення фахових шкіл і управильненя платнї в дорозї конкуренцийній правительства, краю і парохіян з виключенем всяких добровільних датків. Рівночасно вибрано комітет, зложений з рівного числа дяків і орґаністів. В склад комітету увійшли: о. Бочар, Панасевич, Децовский, о. Тупись, Мельник і Скокун. Комітет мав задачу внести просьбу до сойму о приспішене полагодженя внесеної вже давнїйше дяками петициї, а відтак внести петицию до поодиноких епископів о стабілїзацию посад. На тім закінчено наради.

— **З Зборівщини пишуть нам:** В ч. 9-ім Вашої часописи з дня 14 (26) січня с. р. було подано в „Новинках", що селяни з Урлева Михайло Миколишин пробив свого брата Йосифа по пяному в борбі і що три рази пхнув его ножем та ще злочинець пішов до дому пробитого в намірі пробити его жену. Донисуватель розминув ся тут з правдою, бо брати Михайло і Йосиф Миколишині жиють з собою в згоді і спокійно, а згаданого дня не було між ними ніякої бійки ні суперечки навіть, а тілько в часї забави у півця церковного Спиридона Пелеха потрутив Михайло жартуючи Йосифа, а що той саме в той час краяв ножиком булку, то незначно скалїчив ся. Процесу в тій справі не було і не буде, бо одно що нема о що процесувати ся, а друге, що оба брати жиють в як найлїпшій згоді. — *Симеон Юркевич*, начальник громади Урлева. (Згадану вістку повторили ми за иншими ґазетами. — *Ред.*)

— **Мантїй.** До васловівского господаря Тодосія Підлубного вирослв ся з неділї на понеділок якийсь елеґантно убраний панок на ніч. Розбалакали ся і панок оповів Підлубному, що він принц Рудольф, що его переслїдують, що він був трема колодками запертий і втік і такого иншого тумана пускав. Вкінци сказав Підлубному, аби дав ему 50 зр. а відтак дістане не лиш тисячі, але й велику нагороду. Підлубний не був як раз при грошех і через посередництво одного свояка визичив у одного Канадника сотку, бо той не мав дрібних. Тому що й в коршмі, де мантїй випив гальбу пива, не можна було гроший зміняти, дав Підлубний мантїеви цїлу сотку. Мантїй дав Підлубному квиток і щез. Господар, що ручив ся за тоту сотку, взяв від Підлубного квиток і мимо того, що Підлубний дуже тому противив ся, пішов до сьвященика перечитати. Була там якась дурниця написана. Сьвященик поїхав зараз до жандармерий до Кучурова малого, а господарі возом до Садагури. З тяжким трудом удало ся жандармом випитати там пройдисьвіта і закованого віддати до суду. Він походить з Коломиї і був вже раз караний за таке саме мантїйство. Сотку вже був зміняв, але не вспів видати з неї хиба 7 кр. Підлубний ще й нинї не хоче вірити, що то мантїй і пройдисьвіт і боїть ся, чи ему не буде якої біди за арештоване того панка.

На подвірю стояло пятьох або шісьох мужчин, що живо між собою розмавляли, але в тій хвили замовкли і видивили ся на них.

— Щось стало ся — повторив Райс — коли-б мій кінь був такий добрий як ваш, то я радив би як найскорше звідси втікати, але они скоро дїгналиб мене.

— Так не йде, Райс; якби они мали яке підозріне, то наша втеча лиш скріпилаб его. Я гадаю, що ми вскорі почуемо, о що розходить ся.

Они засїли в тїни перед домом і якийсь час курили та розмавляли.

— Як ті хлопці там на подвірю будуть ще довше так нам приглядати ся, то я встану і спитаю, чого хотять.

— Дайте спокій, Райс; то викликало би лиш суперечку, а того мусимо оминати. Але он-там іде кількох людий в уніформах може то яка полїция. Я бачив, що они дивили ся на нас; може промовлять що до нас, тоді довідаемо ся, що то всьо значить.

За якої пів години роздав ся на улици тупіт кіньских копит і на подвіре в'їхало двох панів, за котрими появила ся цїла громада мехіканьских наймитів. Рівночасно зблизкали ся з противної сторони площи сторожі безпечности, а дармоїди при входї до гостинниці.

— Тепер надходить криза, Білло.

Один з мехіканьских панів був старший а другий молодий може сїмнайцять або вісімнайцять лїтний. Той молодший зсїв з коня і увійшов до дому. По двох мінутах вийшов назад і почав розмавляти з старшим. Відтак зсїв і той з коня, промовив до людий в вібраних на подвірю кілька слів і на короткій розмові з начальником полїциі приступив до стола, при котрім сиділи Ґуґо і Райс. Він поздоровив їх, коли они встали. Ґуґо й собі поклонив ся.

— Панове — сказав Мехіканець чемно по анґлїйски — як чую, то ви як раз тепер приїхали сюди з одною караваною з Тексас.

— Так — відповів Ґуґо. — Чи то що незвичайного?

— Нї — відповів Мехіканець — але ви впали нам в очи тому, що один з вас мае коня, що належав до мого сина, дон Естафана Перальеса.

— Ви гадаете того карого?

Мехіканець притакнув головою.

— Того коня купив я в Кінні, малім місточку на північний всхід від Тексас.

— Можу спитати від кого ви его купили.

— Справді, пане, від двох людий, котрих я нїколи перше не бачив.

За Мехіканцями зібрала ся громадка людий і при тій відповіди посипали ся ріжні замітки.

— Дуже імовірна історія. На гак з конокрадами!

В тій хвили виступило з громадки двох людий в одежи копальників і стали коло Ґуґа. Один з них був високий, широкоплечий може пятьдесятьлїтний мужчина; другий був малий і худощавий з білим як сніг волосем. Великий сказав по іспаньски:

— Спокійно, панове, ви анї не судиї ні присяжні і ми оба будемо уважати, аби в тій справі ішло всьо чесно.

— Нїхто не мае наміру робити що злого, панове — сказав Мехіканець. — Тут проста річ. Ті чужинці з'явили ся тут з конем, що належав до мого сина, а він від'їхав з трема слугами перед вісімнайцятьма місяцями до Тексас. Він мав дїла в Новім Йорці і хотів перед тим полювати кілька тижднів в Тексас, а відтак з найблизшої зелїзничої стациї їхати до Нового Йорку. Від коли він звідси виїхав, не мали ми о нім нїякої вістки. Кількох членів того товариства, до котрого він прилучив ся, вже давно повернуло, але він не був нїколи в Новім Йорці. А тепер коли ті чужинці з'явили ся з его конем, котрого від разу всї пізнали, маю права спитати ся, звідки они его мають.

— Цїлком справедливо, пане — відповів Ґуґо. — Люди, від котрих я его купив, були як я вже казав, цїлком чужі і підозрині. З причини, що цїна, якої они жадали за коня, була падто низька, обудилось в менї підозріне, що они може в нечестний спосіб прийшли в его посїдане. Отсей мій приятель був при тім, як я купив коня, під услівем, що в їх присутности виставить менї шериф посьвідчене купна, аби я міг виказати ся звідки, маю коня. на случай коли би найшов ся правдивий его властитель. То посьвідчене маю при собі.

Він витягнув малу шкіряну мошонку і виймив звідтам папір.

— Ось тут, пане, підписи і печатка шерифа. Як бачите, есть там посьвідчене, що они знали мене лично, як мешканця місточка. Оно очевидно, що я не привів би того коня сюди, де его зараз могли пізнати, колиб був в спілці зі злодіями.

Мехіканець перечитав письмо.

— То цїлком вдоволяе мене, пане — сказав. — Прошу менї простити, що я мав на хвилю підозріне. Поясни то людям, Карльосе — сказав, обертаючи ся до сина — а я поговорю ще о дечім з тим паном.

— Простіть на хвилю, пане — сказав

— **Намірене братоубийство.** Господар Андрух Кулеша в Пилах, жовківского повіта, середно маючий кметь на 14 моргах поля, діждав ся на старі літа потіхи: виховав двох синів: Артима і Кирила. Хлопці були господарні, запопадливі, а родичі веселили ся ними на ціле село. До того Кирила взяли ще в рекрути, а хоч старому прикро було розлучити ся з рідною дитиною, то потішав ся, що син побачить більше сьвіта і неодного привчить ся. Другий син Артим під ґвер не надав ся. Кирило служив при уланах, привчив ся читати і писати і став капралем. Від часу того авансу Кирило з плохого сільского паробчака став гордим і бутним, кождого уважав за помело. Відслуживши у війску, вернув до дому і оженив ся. На селї між своїми краянами гордив ся своєю війсковою поведенциєю, став громадским писарем, відтак війтом, а вкінци вибрано его на члена Ради повітової. Війт Кирило ще більше змінив ся. Господарство занедбав цїлком, а почав „урядувати“ в коршмі, де всї, що мали до него діло, ставили перед ним всякі почастунки. Дійшло до того, що Кирило з коршми майже не вилазив, а дома побивав жінку і заводив бучі з вітцем і братом Артимом. Батько Кирила, видячи таку розпусту сина, постарів ся, опав на силах і розділив своє майно на дві части; одну дав Артимови а другу задержав собі, обіцюючи віддати ї Кирилови, коли поправить ся. Але даремні були батьківскі накликуваня. Кирило гуляв дальше, а грудь его закипіла злобою на старого батька і на брата Артима, котрого постановив позбутись, а самому все посісти, хоч добрий брат Артим поділив ся з ним своєю часткою. Кирило задумав убити Артима, купив в Жовкви револьвер і острі набої, та чекав нагоди. Дня 13. падолиста м. р. запитий Кирило, підчас родинного збору, на котрім годжено его з жінкою, добув револьвер і стрілив в Артима; куля перейшла груди. Постріленого відвезено до шпиталя і він по довгій недузі поздоровів. Кирило утїк до Жовкви, де кілька день запивав ся з знакомими уланами, а опісля махнув до Львова і тут замешкав в однім готели. Повідомлена львівска полїция винайшла Кирила і віддала его карному судови, а в середу засїв він на лаві перед трибуналом, обжалований о намірене убийство. До розправи покликано кільканайцять сьвідків. — Сьвідки не зізнали нічого замітного, признавали лиш, що Кирило пив і жив в незгоді з жінкою. Кирило сам боронив ся тим, що не мав наміру убивати брата, лише що револьвер випалив случайно. Судиї присяжні по переведеній розправі видали увільняючий засуд. Кирило не хотів вірити, що его увільнено, і коли прийшов до себе, упав на коліна і з розложеними руками дякував трибуналови.

Гуґо до Мехіканця і обернув ся до копальників.

— Дякую вам, що ви вступили ся за мною. Ми тут чужі; буде менї дуже мило, коли ще раз побачимо ся і поговоримо. На тепер, як бачите, жде той пан від мене на деякі поясненя о своїм сині, котрого імовірно мусїли конокради убити. Будьте такі добрі і прийдїть нинї вечером до нас, аби ми могли подякувати вам за вашу поміч і випити разом з вами фляшку вина.

— Нема за що — відповів більший — ми не знаємо нічого о тій цїлій історії; але коли ми побачили, що на двох наших настає ціла купа Мехіканців, хотіли ми уважати, аби всьо зробило ся в порядку. Але що ви тут чужі, а ми не маємо нічого важного до роботи, то радо прийдемо вечером на кілька хвиль розмови; правда докторе?

Малий чоловічок притакнув і оба відійшли з готелю. Тоді обернув ся Гуґо до Мехіканця:

— А тепер, пане, стоїмо на ваші услуги.

— Панове — сказав Мехіканець чемно — моє імя дон Роман Пералес, посїлість моя лежить три милї звідси; тут нема навіть місця на спокійну розмову. Я хочу дізнати ся від вас щось близшого о тих людях, від котрих ви купили коня. Чи можу вас просити, аби ви потрудили ся до мене до дому?

— Дуже радо — відповів Гуґо — ми не маємо нічого до дїла і я дуже добре розумію, як мусить вам на тім залежати, аби довідати ся о близших подробицях.

(Дальше буде).

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** прибуло в місяци січни с. р. 2.109 важних поліс на суму 1,679.564 зр. обезпеченої вартости в премією 11.326 зр. 56 кр. В січни 1898 року видано 1.520 важних поліс на суму 1,366.906 зр. з премією 8.773 зр. 93 кр. Шкід в січни с. р. було 15 случаїв, з котрих 8 вже виплачено, 1 шкода приключивша ся 31 січня находить ся в ліквідациї а виплату 6 відшкодовань (в сумі загальній 1.074 зр. 11 кр.) на разї задля доходжень судових здержано. Сума всїх тих шкід разом з коштами ліквідациї виносить brutto 3.715 зр. 75 кр., з чого відтрутивши часть реасекуровану, остає на власний рахунок 1.679 зр. 53 кр.

Фонд резервовий з днем 31 січня 1899 виносить 97.199 зр. 54 кр. На житє обезпечило ся через „Днїстер“ в Товаристві взаїмн. обезп. в Кракові в січни 12 осіб на капітал 11.100 зр.; премії житеві заплатило в січни через „Днїстер“ 96 осіб в сумі 1.342 зр. 66 кр. Звертаємо увагу наших членів, що „Днїстер“ посїдає головну агентию Товар. взаїмн. обезп. в Кракові для обезпеченя житєвих, щоби наші члени обезпеченя житеві могли заключати через „Днїстер“.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові**, стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць січень 1899.

I. Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Удїли членів		55.545 99
2. Фонд резервовий		3.565 30
3. Специяльна резерва		318 47
4. Вкладки:		
а) стан на початку січня 1899	413.951·35	
б) вложено в січни	50.833·26	
в) винято в січни	18.653·99	
позістає з кінцем січня		446.130 62
5. Сальдо прц. (побраних)		8.839 18
6. Зиск з року попередного		5.681 89
7. Невіднята дивиденда за р. 1897.		624 41
8. Кошти спору		7 57
9. На рахунок біжучий		460 74
Сума		521.174 17

II. Стан чинний:

		Кор. сот.
1. Позички удїлені:		
а) стан на поч. місяця	461.036·65	
б) удїлено в січни	14.950·—	
в) сплачено в січни	5.769·71	
Стан з кінцем січня		470.216 94
2. Готівка в касї з д. 31/1 1899		15.152 94
3. Цінні папери фонду резервов.		3.397 —
4. Цінні папери инші		400 —
5. В щадниці почтовій (оборот чековий)		1.289 09
6. 7. В инших товарист. і банках.		29.888 10
7. Сальдо коштів адміністрациї		830 17
Сума		521.174 17

Членів прибуло 16, убуло 3, оставало з кінцем січня 1899 1.382 членів з 1.425 деклярованими удїлами в сумі 71.250 кор.

Стопа процентова від вкладок $4^{1}/_{2}$ прц.; від позичок удїлюваних з додатком на кошти адміністрациї $6^{1}/_{2}$ прц.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 13 лютого. Президент найв. трибуналу судового др. Штремаєр, перенесений на власне бажанє в стан спочинку одержав велику ленту ордера сьв. Стефана. — Першим президентом трибуналу судового іменований др. Кароль Габієтінек, другим др. Еміль Стайнбах, президент сенату.

Париж 13 лютого. В Ліль підчас вчерашних розрухів против сьвящеників повибивано шиби не лиш в однім жіночім монастири, але й в инших будинках. (Причиною розрухів була чутка, що якийсь сьвященик убив дівчину).

Мадрид 13 лютого. Іспаньский амбасадор в Петербурзї Ґонсалльо подав ся до димісиї.

Париж 13 лютого. Правительство анґлійске згодило ся на жаданя Франциї що до торговлї над Нілем.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6·05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Сколього	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Скольогої Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).